

ЄВАНГЕЛІЙСЬКА ПРАВДА

№ 40. 2011 рік

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛІЙСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

Один Господь, одна віра, одне хрещення
(Еф.4:5)

Проповідь

ІВАНОВЕ ХРЕЩЕННЯ

Дії 19:1-7
(також Луки 3:1-20)

Слово Боже говорить про одну досить цікаву подію, коли ціле місто Єрусалим та вся Юдейська околиця вийшла була до річки Йордан. Чому? Що вони там шукали?

Великий пророк

Він прийшов з пустелі. Це був час, як за тих пророків подібно Іллі. І цей пророк також закликав до покаяння. Іван Хреститель не боявся прямо людям говорити, що вони є грішниками. Він казав, що людина має визнати свої провини. Він направляв людей до Того, Хто може спасти, Хто прийде після нього.

Багато людей слухали Івана, але їхні погляди розділилися. Одні –

приймали цю вістку, розуміли, що у своєму власному житті у них не все так добре, вони розуміли, що потребували прощення гріхів та оновлення і саме тому йшли хреститися в Йордані. Це було хрещення на покаяння, але ці люди все ще потребували Спасителя.

Інші ж – не хотіли приймати того, що говорив Іван, та бути охрещеними. Вони були обрізані та не вважали себе схожими на язичників або на прокаженого Наамана, який мав омитися в Йордані аж сім разів. Звичайно ж, вони вважали, що не чинять гріха та можуть врятувати себе, тому і Спаситель їм не дуже був потрібен.

Прочитайте Луки 7:18-30. Там ви побачите, яким чином ця подія біля річки Йордан відобразилася в людях. З одного боку Лука показує

**Тема номеру:
хрещення!**

митника, який промовляє: «Господи, будь до мене, грішного». І такі люди були охрещені. З іншого боку стояли фарисеї, які так говорили Богу: «Дякую тобі, Боже, що мені не потрібно йти у воду, подібно до того грішника».

Що було після того Іванового хрещення та проповіді?

Ті, хто були охрещені, поверталися до своїх домівок. Хтось повернувся в іншу країну, де жили та працювали. І оскільки в той час не було телевізійних камер, які могли б передавати новини, то багато хто навіть не чув, що сталося після того, як Іван хрестив та проповідував. Іван говорив про Когось, Хто прийде після нього, Когось настільки великого, що Іван навіть не гідний Йому розв'язати ремінь від взуття. Але ці люди не знали, що Він прийшов. Вони були далекі від тих всіх подій, які відбувалися в той час. Але їх мали б повідомити. Саме про це ми і читаємо в Дії 19.

Лука розповідає історію, яка безпосередньо пов'язана з описаними подіями у 18 розділі. Аполлос також знав лише про Іванове хрещення, саме тому і йому потрібно було розповісти про Ісуса.

Прочитайте Дії 18:18 – 19:7. Як ви вважаєте, чи можна було хреститися повторно? Це питання справді виникає у багатьох людей, які стають істинними християнами. Люди часто задаються питанням, чи мало якусь цінність те хрещення, яке скоріше було схоже на ритуал чи традицію. «Чи можна вважати дійсним те хрещення, коли священник виконував його напідпитку?» - питаються люди. Чи може бути справжнім хрещення за таких обставин? Чи ж не написано у Дії 19, що були люди, яких хрестили двічі?

Справді, цей текст використовували на початку анабаптистського руху ті, хто був хрещений в дитинстві, але хотів ще раз похреститися в дорослому віці. І коли ці люди хрестилися вдруге, вони завжди апелювали до цього тексту в Діях апостолів 19. Чи ж були охрещені ті люди повторно, вдруге? Так, там відбулося повторне хрещення, але давайте поміркуємо, що ці всі події означають для нас особисто?

Чи дозволено і нам хреститися повторно?

Давайте подивимось, що нам говорить про це Слово Боже. Апостол Павло зустрів під час своєї подорожі в Ефесі людей, які вже були християнами. Він почав розмовляти з ними, але швидко вияснилося, що ці люди горять та думають по-іншому. Саме тому він запитав їх, чи прийняли вони Духа Святого? Але вони відповіли, що навіть не чули, чи є Дух Святий. Складається враження з перекладу Біблії, що ці люди взагалі нічого не знали про Духа Святого. Але насправді це не так, адже коли ці люди приймали хрещення від Івана, вони мали б чути і його проповідь, коли він говорив: «Я хрищу вас водою, але йде ось Потужніший за мене... Він хреститиме вас Святим Духом й огнем!»

Отже, ці люди знали, що Дух Святий має прийти. Вони лише не знали, що це вже сталося. Вони не знали про П'ятидесятницю в Єрусалимі. Павло зрозумів це і постарався пояснити, що відбулося. Ці люди були охрещені Іваном, але подивіться що говорить Павло про це Іванове хрещення: «Таж Іван хрестив іменням на покаяння, говорячи людям, щоб вірили в Того, Хто прийде по ньому, цебто в Ісуса». (Дії 19:4).

Іванове хрещення відрізнялося від хрещення в ім'я Ісуса Христа. В чому ж була відмінність? Не складно знайти відмінність, коли ви поміркуєте про відмінність між самим Іваном та Ісусом. Іван був лише вісником, який звіщав про прихід Царя Ісуса. А Ісус сам був цим Царем, який приніс спасіння. В цьому і полягала різниця.

Це саме можна сказати й іншими словами: Іванове хрещення було останньою дією Старого Заповіту. Це хрещення ставило людей перед дверима Царства Небесного. Іван був схожий на дворецького біля цих дверей до Царства. Він проповідував людям про необхідність покаяння, і вони мали визнати свої провини. Лише тоді Іван запрошував їх у воду, щоб омитися. І це був шлях до Ісуса.

Сам Ісус говорив, що Його хрещення відрізняється від того, що робив Іван. В Луки 7 написано: «Кажу вам: Між народженими від жінок нема більшого понад Івана. Та найменший у Божому Царстві той більший за нього». Іван був найбільшим пророком, але, за словами Ісуса, найменший у Божому Царстві той більший за нього. Про кого тут говорить Ісус? Кого має на увазі наш Господь під словом: «найменший»? Йдеться про тих, хто вірить у Ісуса. Вони є учасниками Нового Заповіту. Це люди, які хрещені в ім'я Ісуса Христа. В Діях апостолів читаємо: «промовив Павло: Таж Іван хрестив іменням на покаяння, говорячи людям, щоб вірили в Того, Хто прийде по ньому, цебто в Ісуса».

Іванове хрещення було закінченням Старого Заповіту. А хрещення в ім'я Ісуса Христа означало входження в Новий Заповіт.

Чи зустрічали ви когось, хто був хрещений Іваном? Звичайно, що це неможливо, бо Іван був страчений Іродом 2000 років тому. Лише в ті часи були люди, які прийняли хрещення від Івана, проте не знали про прихід Ісуса. Але якщо ви, скажімо, в дитячому віці, були охрещені в ім'я Ісуса Христа, тоді вам не потрібно ще раз хреститися. Повторне хрещення не є біблійним вченням.

В Діях апостолів Дух Святий показує нам, що всі ті люди, які вірять в Ісуса Христа, можуть належати до Його церкви. Всі ті самі події відбуваються як в Самарії, так і в Ефесі: «Як почули ж оце, то хрестились вони в ім'я Господа Ісуса. А коли Павло руки на них поклав, то зійшов на них Дух Святий, і різними мовами стали вони промовляти та пророкувати!»

Хрещення дітей Що потрібно знати батькам-християнам?

ВСТУП. ОБРЯД БЕЗ РЕАЛЬНОГО ЗМІСТУ

Я стояв у головному соборі Мехіко. І хоча день був не недільний, величезна будівля була наповнена людьми. Здавалось, нескінченні дві черги тягнулися вздовж просторої будівлі храму. З цих черг доносився негзамовний шум – це були подружні пари з немовлятами. Сотні малюків перекрикували один одного. Під збуки дитячого хору пари ненадовго підходили до священика, який стояв біля вівтаря. Він промовляв кілька слів і кропив немовля водою. Потім горді татусі та матусі швидко відходили, поступаючись місцем наступній парі. Так церемонія тривала увесь день. Подружні пари, парафіяни, відвідувачі, туристи входили і виходили.

Більшості з нас траплялося бути свідками порожніх релігійних обрядів. Подію, яка повинна мати важливе значення, перетворюють у беззмістовний ритуал, який виконують просто за звичкою. Деякі люди настільки в цьому вправні, що можуть бездоганно декламувати Апостольський Символ віри, в той же час обдумуючи, як провести ділову нараду.

Не пам'ятаю, які ще пам'ятки бачив я в той день в Мехіко, але нескінченна процесія батьків з немовлятами застигла перед моїм внутрішнім поглядом немов пам'ятник – пам'ятник людям, які наспіх, бездумно проходять через важливі релігійні обряди. Вони притупляють свою духовну спрагу ритуалом, позбавленим реального змісту.

Готовий подитися об заклад, що коли б ми запитали кожну пару, яка виходила в той день з собору, чому вони хрестили своїх малюків, не багато хто зміг би, посилаючись на Біблію, пояснити це. Якщо ви хоч трохи знайомі з ситуацією, то найпевніше визнали б, що лише одиниці зміogli б викласти діліїне вчення про хрещення дітей, а можливо, таких не знайшлося б зовсім.

Але я, протестант зі Сполучених Штатів, не ризикну критикувати мексиканських католиків за те, що вони практикують релігійний обряд, не розуміючи його сенсу. Скільки немовлят хрестять щороку в єпископальних, пресвітеріанських, лютеранських, методистських, реформатських і незалежних церквах Сполучених Штатів? В той самий час, коли процесія батьків простувалася до вівтаря в Мехіко, в наших пресвітеріанських церквах численні пари гордовито виступали вперед, щоб хрестити своїх дітей. Якби ми в Америці провели опитування серед тих, хто хрестив своїх дітей у минулому році, чи багато з них зміogli б, посилаючись на Біблію, пояснити значення цього обряду? Чи багато зуміли б розкрити істинний сенс найважливішого діліїного вчення про хрещення немовлят? Задаймо, що говорив Ісус. Виїми перше колоду із свого ока, а потім шукай крихітні соломинки в оці длицьшого!

Чи хрещені ваші діти або, можливо, ви тільки збираєтесь охрестити свого дорожочінного малюка, дарованого вам Богом? Зміogli б ви, розкривши Біблію, пояснити, що говорить про це Бог? Чи здатні ви чітко викласти, в чому полягає діліїне вчення про хрещення дітей?

ОБРИЗАННЯ. ВЕЛИКА СПАДЩИНА

Ми почнемо наше дослідження з старозавітного патріарха Авраама. Можливо, ви подумаєте: "Яке відношення старозавітна історія має до мене?" Відповідь полягає в тому, що всі новозавітні доктрини сягають корінням в Старий Завіт. Бог врятував Авраама. У Рим. 4 Павло пояснює, що Авраам був спасений благодаттю Божою через

віру. Ми читаємо в Старому і в Новому Завітах, що Авраам повірив Господу, і Він залічив йому те в праведність. (Бут. 15:6; Рим 4:09) Таким чином, Авраам – наш старозавітний прообраз. Він, як і ми, був зрішником, спасений по благодаті через віру.

У Бут. 17:07 Бог називає ці відносини "заповітом вічним" – заповітом спасіння з роду в рід. Всемогутній Бог зглянувся над зрішним творінням і уклад з ним завіт. Він дав Авраамові знак, щоб відобразити ці відносини заповіту.

Він сказав, що Авраам повинен бути обрізаний, і це обрізання послужить знаком заповіту спасіння: "І будете ви обрізані на тілі крайньої плоти вашої, і стане це знаком заповіту поміж Мною і поміж вами" (Бут. 17:11).

Це небажко зрозуміти.

Вступаючи в шлюб, чоловік і жінка укладають завіт і на знак цього обмінюються обручками.

Коли я бачу обручку на руці дружини, вона нагадує мені про мій завіт з нею. Обручка – не просто краса, це – символ моєї добровільно прийнятої обітниці перед іншою людиною. Точно так

само для Авраама обрізання було знаменням спасіння, обіцяного Богом.

Чому Бог обрав обрізання? Потрібно визнати, що це незвичайний знак. І хоча ми не в змозі дати вичерпну відповідь на це питання, ми можемо сказати, що обрізання, ймовірно, служило символом очищення. Бог використовує зовнішній символ очищення, щоб позначити очищення внутрішнє, духовне (Повт. 30:6).

Ви, напевно, думаєте: «Ну і що, нехай обрізання було символом спасіння в Старому Завіті, а мені що до цього?» Якщо ви прочитаєте Буття 17, ви знайдете дивовижну заповідь. Бог велить Авраамові застосовувати цей знак спасіння до немовлят, народжених в його домі. У двадцятому столітті для нас, мислячих євангельськими категоріями, це звучить різко. Як можна було відзначати символом спасіння новонародженого, який ще не повірив? Але ось ці слова: "А кожен чоловічої статі восьмиденний у вас буде обрізаний у всіх ваших поколіннях" (Бут. 17:12).

ХРЕЩЕННЯ. НОВИЙ ЗНАК

Сьогодні, приймаючи хрещення, людина виконує заповідь, дану майже дві тисячі років тому. Ісус наказав своїм учням навчити інших і хрестити всі народи (Матв. 28:19). Тому, коли Петро прочитав свою першу проповідь і при тисячі людей вірували, апостоли негайно хрестили їх. Чому? Тому, що так велів Ісус. Якщо людина наверталася до Господа серед ночі, його хрестили вночі (Дії 16:33). Якщо це відбувалося в пустелі, його хрестили прямо там (Дії 8:26-40).

Як потрібно хрестити людину? Її хрестять водою. Ми не будемо тут сперечатися, чи слід кропити нею або лити її, або потрібно занурювати у воду. Ми можемо сказати, що, так чи інакше, при хрещенні використовується вода. Але це не все. Хрещення пов'язане зі ставленням людини до Бога. Ви можете торкатися води кожен день (під душем, у ванні, коли миєте руки, плавати, пірнати, гуляєте по березі моря або під дощем, при митті посуду і так далі), але не бути хрещеним. При діліїному хрещенні людину хрестять водою "в ім'я Отця і Сина, і Святого Духа" (Матв. 28:19). Таким чином, Бог використовує зовнішній символ для позначення внутрішньої духовної сутності. Хрещення, як і обрізання, є знаком заповіту.

Неважко зрозуміти, чому Бог обрав воду. Це речовина, яка завжди і скрізь використовувалася для очищення. Водою,

як засобом очищення щодня користуються по всьому світу. Таким чином, Бог обраб цю універсальну речовину як символ духовного очищення.

ОБРИЗАННЯ, СПОВНЕНЕ В ХРЕЩЕННІ

На підставі попереднього матеріалу дайте відповідь на такі три питання:

1. *Що повинен був зробити чоловік, який жив в часи Старого Заповіту, якщо вірою приймав того Бога, в якого вірив і Авраам?*

Він повинен був прийняти обрізання.

2. *Яка зовнішня дія в часи Старого Заповіту символізувала очищення серця?*

Обрізання.

3. *Який зовнішній знак у часи Старого Заповіту відзначав вступ людини в громаду віруючих?*

Обрізання.

Тепер дозвольте поставити вам ті ж питання, замінюючи "Старий Заповіт" – "Новим Заповітом".

1. *Що повинен був зробити чоловік, який жив в часи Нового Заповіту, якщо він вірою приймав того Бога, в якого вірив і Авраам?*

Його хрестили.

2. *Яка зовнішня дія в часи Нового Заповіту символізувала очищення серця?*

Хрещення.

3. *Який зовнішній символ у Новому Заповіті відзначав вступ людини в громаду віруючих?*

Хрещення.

Немає нічого дивного в тому, що хрещення виконує роль обрізання. Будь-яка доктрина Нового Заповіту йде корінням в Старий Заповіт. Коли ми читаємо про те, як Аарон приносив у жертву ягнят, а потім бачимо Ісуса, який помер на Голгофі за наші гріхи, неможливо утриматися від сліз при думці про велич і єдність Святого Письма. Але найдорогоцінніше за все те, що Бог не позбавив нас благословення, яке дарував Своєму народові в колишні часи. Приносячи своїх дітей на хрещення, ми йдемо по слідах Авраама, який обрізав Ісаака.

ОБОВ'ЯЗКИ СІМ'Ї, ЯКА НАЛЕЖИТЬ ДО ЗАПОВІТУ.

Може здатися, що досить хрестити свою дитинку, і все буде добре. Так думають дуже багато членів нинішньої церкви. Вони приносять дітей для хрещення, як ніби купують для них постійну страховку від пожежі. Після хрещення ви не побачите різниці між їхньою родиною і родиною атеїста, їхнього сусіда. Якщо ви і ваша дружина не любите один одного так, як заповідано у Біблії, якщо ви не вчите ваших дітей Біблії, якщо ви не виховуєте їх так, як вказує Боже Слово, якщо ви не молитесь з ними і за них щодня, якщо Христос – не найважливіший для вашої родини, то ви можете хрестити своїх дітей, але вони виростуть такими ж, як діти з нехристиянських сімей.

Повертаючись до Книги Буття, ми прочитаємо, що Бог велів Авраамові відзначити своє дитя знаком порятунку. А потім Він сказав про Авраама таке: "Бо вибрав Я його, щоб він наказав синам своїм і домові своєму по собі. І будуть вони дотримуватися дороги Господньої" (Бут. 18:19)

Цей вірш говорить нам про обов'язок Авраама виховати свою дитину в пізнанні Бога. Для Авраама обрізання не було запереченням того, що його синів забезпечено спасіння. Це був знак заповіту, який передбачав, що він виховує свого сина в Господі, а Бог зверне на нього Своє лице.

Коли ми, батьки, відзначаємо наших дітей знаком спасіння, це означає, що Бог покликав нас виховувати їх по Божих законам. Наші діти нам не належать. Господь дарував їх нам, як і все інше, що ми маємо. Ми лише управителі, тому наших дітей ми повинні виховувати так, як велить Бог. Якщо ми цього не робимо, ми нехтуємо його владою.

ПИТАННЯ І ВІДПОВІДІ

1. *Чи може спасти хрещення саму дитинку?*

Хрещення не спасає ні дитини, ні дорослого. У Старому Заповіті є приклади, коли гинули обрізані ізраїльтяни. Бог назвав їх: "дім Ізраїлів необрізаносердцї!" (Єр. 9:25). Вони мали на собі знак порятунку, але не були врятовані. У Новому Заповіті ми бачимо, як хрещені дорослі залишали шляхи Господні, доводячи тим самим, що насправді вони не пізнали Бога. Деякі з них навіть творили чудеса Ім'ям його, але Ісус сказав їм: "Я ніколи не знав вас" (Матв. 7:22-23). Ці люди несли на собі зовнішній символ порятунку, але були нечестиві. Це потрібно підкреслити особливо, щоб не було необхідності знову ставити це питання: ми стверджуємо, що хрещення немовляти не спасає його.

2. *Якщо Бог виявляє милість дитині заради його батьків, чи можна це справді назвати благодаттю?*

Якщо Бог виявляє дитині благовоління, його милість і є благодать. Дитина – все ж грішник. Батьки дитини – грішники. Будь-яка милість, дарована Богом цій родині, все ж нічим не заслужена. Я ніколи не зустрічав батьків-християн, які б сказали про свою дитину: "Він заслужив це спасіння, ми за нього молилися, вчили його, виховували, Бог зобов'язаний був це зробити". А що ми говоримо? "Спаси ді, Господи, за Твою благодать, даровану нашому дому. Ми – грішники, які не заслуговують на Твою милість".

3. *Що відбувається, якщо батьки істинно прагнуть виховувати свою дитину в Господі, але дитина виростає нечестивим?*

Ми не повинні вважати, що для такої людини немає надії. Іноді хрещена дитина приходить до віри батьків тільки у зрілому віці. Джон Ньютон перші сім років свого життя провів з безбожністю матері, але пізніше повстав проти всього святого. І тільки коли він став зовсім дорослим, вчення матері розквітло в його душі. Ньютон говорив, що навіть у самі темні дні його життя він не міг забути пісні, біблійні вірші і катехізис – все те, чому вчила його мати.

Але, на жаль, є діти, виховані в істинно безбожних сім'ях, які відкидають Бога і ніколи не приймуть до нього. Ми повинні радіти, бачачи, що в більшості безбожних сімей виростають безбожні діти. Я бачив людей, через яких Господь діяв на повну силу – пасторів, старійшин, дияконів, євангелістів, вчителів недільних шкіл, але сім'ї їх були духовною пустелею. Вони були приголомшливими проповідниками і вчителями, але нездібними батьками.

4. *Що буде з дітьми з нехристиянських сімей? Чи не лишає автоматично це вчення їх будь-якої надії?*

У Старому Заповіті є приклади, коли єгиптяни, греки, перси і люди багатьох інших національностей приходили до віри в Бога Ізраїлевого. У Книзі Єзекіїля, 18:14-20, Бог говорить Ізраїлю, що праведник може вирости і в нечестивій сім'ї. Бог має силу зупинити беззаконня та покласти початок безбожному роду.

5. *А як же сім'ї, в яких тільки один з батьків - християнин? Чи повинен він хрестити свою дитину?*

Звичайно, дитина повинна бути охрещена. Коли Бог дивиться на неї, Він бачить дитину одного зі своїх дітей. Вся сім'я "освячується" або "виділяється" через одного християнина (1Кор. 7:14).

Уривки з книги Джона п. Сартелла
«Хрещення немовлят: Що потрібно знати батькам-християнам». Видано в 1998 видавництвом «Содействие».

Нехрещені діти поза Церквою.

На початку 16 століття в Амстердамі з'явився вигнаний з Америки Джон Сміт. У певний момент своєї духовної кризи йому прийшла в голову думка, що хрестити потрібно лише дорослих людей. Тому він хрестив ... самого себе, а потім написав трактат проти хрещення немовлят.

Анабаптистам сподобалася ця ідея і ось вже майже чотириста років вони протистоять традиційним християнським деномінаціям: католикам, православним і більшості протестантів - лютеран і реформаторів. Вони висувають жорсткі вимоги: всі ті, хто хрещений в дитячому віці у вищеназваних конфесіях, повинні бути перехрещені. Ісус Христос наказав апостолам хрестити "всі народи", серед яких, безсумнівно, знаходилися і їхні діти. Мета хрещення: ввести дітей віруючих батьків до складу видимої Церкви, щоб дитина мала привілеї, доступні тільки членам Церкви. Видима, земна Церква перебуває під особливою турботою і керівництвом Божим. Вона захищена і збережена у всіх століттях, незважаючи на протидію всіх ворогів, і сили пекла не переможуть її. Вона обдарована такими дарами благодаті Христа, як: віра, покликання, виправдання, усиновлення, освячення, молитва Церкви і має в своєму розпорядженні дієві засоби порятунку: проповідь Слова та вчинення Таїнств.

Якщо батьки є членами видимої Церкви, то їхні діти - теж, бо «коли святий корінь, то й віття святе» (Рим.11:16). З апостольської практики видно, що вони хрестили цілі сім'ї. Павло хрестив Лідію "і домашніх її"; в'язничного вартового в Филипах "і всіх домашніх його", і "дім Степанів" (Дії 16:15,33; 1Кор.1:16). Петро хрестив дім Корнилія (Дії 10:48). При всій очевидності цих цитат, перехрещенці наполегливо продовжують стверджувати, що ні в одному з перерахованих будинків ніколи не було жодної дитини.

У Старому Заповіті обрізання було зовнішньою ознакою приналежності до Божого народу. Господь повелів: «нехай буде обрізаний уроджений дому твого й куплений за срібло твоє, і буде Мій заповіт на ваших тілі заповітом вічним» (Бут.17:13). Якщо Старий Заповіт передбачав робити обрізання як знак заповіту Бога з людьми, то і в Новому Заповіті повинен бути такий знак. І він є. Новий Заповіт стверджує принцип міцності сімейних зв'язків та приналежності дітей до благ заповіту.

«Символом завіту в Новому Заповіті є хрещення, яке замінило собою обрізання і яке повинні приймати як самі віруючі, так і їхні діти». Цитата з

Баптистського віросповідання 1689 року. Видавництво «Мирт» 2000. Стор. 402.

І це підтверджується віршем з послання до Колосян 2:11, де хрещення названо "Христовим обрізанням". Кому діти заважають в Церкві? Чому, відклавши в сторону Біблію, батьки баптизму склали Статут, вимоги якого не залишають дітям віруючих батьків ніяких шансів отримати доступ до привілеїв Церкви?

Пункт 1.1.1.Статуту громади ЄХБ говорить: «Членом Церкви є людина, яка повірила в Христа Ісуса як свого особистого Спасителя, яка пережила народження згори і прийняла водне хрещення по вірі через занурення». Таким чином, щоб стати членом Церкви ЄХБ необхідно виконати три умови:

1.Повірити в Христа. 2. Народитися згори. 3. Хреститися повним зануренням у воду.

Діти баптистів цим вимогам Статуту не відповідають. Тому вони до 18 років перебувають поза Церквою. А поза Церквою немає можливостей для спасіння. Якщо ж говорити про віковий ценз, то Біблія наказує включати дітей в Заповіт з Богом після закінчення восьми днів з дня народження немовляти в сім'ях віруючих батьків (Лук.2:21).

Армініани припускають, що між першим і другим пришествям Христа буде невидиме «проміжне», «третє» пришествя для захоплення Церкви. Якщо це так, то нехрещені діти віруючих батьків до числа тих людей не потраплять, тому що казуїстика Статуту відсікає їх від Церкви. Страшно уявити: батьки беруться - діти залишаються. При цьому проповідь апостола Петра, записана у книзі Дії

Апостолів 2:39: «Бо для вас ця обітниця і для ваших дітей», - повністю ігнорується. Справедливо пророкував про таких батьків Єремія: «Навіть шакали витягують перса, годують своїх молодят, а доня народу мого жорстока, мов струсі в пустині» (Плач 4:3).

Вестмінстерське віросповідання в 28 главі «Про хрещення» каже: «Хрещення мають приймати не тільки дорослі, які відкрито сповідають віру в Христа і слухняність Йому, але також немовлята одного або обох віруючих батьків».

Великий катехізис Вестмінстерської Асамблеї в 62 пункті дає пояснення, що таке видима Церква. «Видима Церква - це суспільство, що складається з усіх тих, хто у

всіх століттях і на всякому місці в світі сповідує істинну релігію, і з їхніх дітей». «До Нього ж приносили й немовлят, щоб до них доторкнувся, а учні, побачивши, їм докоряли. А Ісус їх покликав та й каже: Пустіть дітей, щоб до Мене приходили, і не забороняйте їм, бо таких Царство Боже» (Лук.18:15).

*Пустіть дітей,
щоб до Мене
приходили*

*і не забороняйте їм, бо
таких Царство Боже» (Лук.18:15).*

Антипа Боголюбов.
м.Одеса

Чи може людина хреститися вдруге?

Деякі з наших братів і сестер, вирішують пройти друге хрещення. «Господня вечеря - це також таїнство, яке весь час повторюється; чому ж одне таїнство можна повторювати, а інше - ні?» – запитують вони.

Які є аргументи?

Реформатський аргумент: хрещення прийшло на місце обрізання, і хрещення – це подія, яка робиться раз і назавжди і про яку всі знають, хоча не всіх вона переконує.

Обрізання як видимий знак відноситься до Старого Завіту. Старозавітна церква тільки зароджувалась, і потрібно було наочне підтвердження, що діти дійсно були включені в заповіт. Крім того, обрізання як національний символ допомагало і церкві, яка в той же час була і державою. Новий Заповіт істотно відрізняється від Старого (Євр. 8) і у зв'язку з відкиданням деяких зовнішніх символів, таких як: земля, народ, міста-притулки, побиття камінням і повішання - як форми церковної дисципліни, криваві жертви, обрізання і т.д. У Старому Завіті знак заповіту був тільки для хлопчиків. В даний час ніхто не буде виступати проти надання жінці також знаку заповіту. Таким чином відбулися зміни. Новий Заповіт приносить із собою нову ситуацію. Це може бути як перехід від обрізання до хрещення, так і відкиданням зовнішніх ознак заповіту.

Також застосовується історичний підхід. Чи є докази на підтримку хрещення немовлят в Новому Завіті? Чи існувало хрещення немовлят у перші століття історії Церкви?

Часто відбувалось хрещення дорослих. В Новому Заповіті ми бачимо численні приклади. Сам Христос був хрещений у зрілому віці (Іваном), так само були охрещені й його учні. Сам Христос хрестив дорослих після визнання гріха і провини. Чи його учні зробили б це по-іншому? З часів Нового Заповіту і до наших днів проводилося хрещення вірою і навіть досі це хрещення підтримують мільйони віруючих людей.

Як ми можемо вирішити це питання?

Ті, хто виступають проти хрещення немовлят, роблять це з багатьох причин. Деякі заперечують той факт, що діти включені в заповіт. Деякі заходять так далеко, що заперечують, що нехрещені діти будуть спасенні. Деякі стверджують, (як, наприклад, реформовані баптисти Англії), що діти, включені в заповіт, і розділяють благословення Христа, і все ж не повинні бути хрещені. Найважче захищати законність хрещення немовлят у дискусії з такими людьми.

Як же ми можемо вирішити цю проблему? Існує тільки один шлях: дозволити Слову Божому пролити своє світло на ці запитання.

В чому полягає дилема?

Коли ми звертаємо увагу на основи цієї розбіжності в думках, ми стикаємося з глибокими відмінностями в поглядах: з точки зору віри і заповіту. Таким чином постає дилема між "заповітом хрещення" і "хрещенням вірою". З цього моменту, задля ясності, ми використовуватимемо цю термінологію. У баптистських та «євангельських» колах хрещення залежить від віри того, хто хреститься. Таке хрещення може бути охарактеризовано як "хрещення вірою".

І досить ясно, що прихильники хрещення дітей, спираються на заповіт. Так само зрозуміло, що захисники хрещення дорослих приймають

віру в якості відправної точки. Це зовсім ясно, яку саме роль відіграє віра. Для деяких віра є основою для хрещення, для інших це не більше, ніж її попередник. Інші просто кажуть: "повинна бути віра", не вказуючи на будь-яку роль віри. Таким чином моє формулювання буде: «віра є відправною точкою для хрещення». Я вважаю, що, виділивши "заповіт хрещення" на відміну від "хрещення віри", тоді можна найкраще описати ключові питання.

Бажання чи наказ?

В цьому плані слід дати відповідь на одне важливе запитання: чи повинні діти віруючих батьків (бо саме про цих дітей ми говоримо) хреститися, або чи можуть вони хреститися? Часто кажуть, що хрещення немовлят слід робити за бажанням, але не вимагати робити його від батьків, які є членами церкви. Гейдельберзький катехізис не дає такої волі вибору: дітей *слід* хрестити (День Господній 27, п/в 74). У формі хрещення батьки погоджуються, щоб їхню дитину хрестили (це перше питання). Ті, хто не хрестять дитину, підпадають під дію церковної дисципліни. Батьки, які утримують дитину від одного таїнства, не зможуть брати участь в інших таїнствах. Той, хто має проблеми з доктриною або приміненням її в житті, не повинні брати участь у Господній Вечері.

Заповіт

У цій дискусії є два різні підходи до заповіту. Ті, хто захищає хрещення немовлят, приймають Заповіт в якості відправної точки. Особливий акцент зроблений на спадкоємності між обрізанням і хрещенням, як знак входу до заповіту і подальше членство: хрещення прийшло на зміну обрізанню. Ті, хто виступає за хрещення дорослих, як правило, не заперечують важливості Заповіту. Ті, хто вірить (разом зі своїми дітьми) включені в заповіт Бога. Однак, на їхню думку, хрещення не грає ніякої ролі для вступу в заповіт. Отож, давайте простежимо роль, яку заповіт відіграє у Писанні, і зв'язок між заповітом і хрещенням, якщо такий дійсно існує.

Заповіт благодаті

Коли в дискусії про хрещення згадується заповіт, то мається на увазі особливий заповіт: заповіт між Богом і людьми, у якому не беруться до уваги провини та гріхи – тобто це заповіт благодаті. Ми говоримо саме про зв'язок між Богом і людиною, який після падіння, лише з ласки Божої, знову став можливим. Вперше цей заповіт благодаті згадується в Книзі Буття 15 розділ. Ось Бог показує, що Він вибрав Аврама, щоб той дотримувався заповіту з Богом. У Книзі Буття 17 Бог додає знак цього завіту: всі чоловіки, члени цього Заповіту, повинні бути обрізані. На восьмий день життя батьки мали виповнити цей наказ. Це обрізання відігравало функцію печаті як знаку їхнього членства в заповіті. Це не є предметом суперечки між захисниками і противниками «заповіту хрещення».

Заповіт порушено

Заповіт благодаті був встановлений Богом як вічний завіт (Бут. 17:07; Псалом 105:8 і далі; Псалом 111:8), але на практиці цей заповіт часто не діяв. Вже на його початку Бог приймає це до уваги: той, хто відмовляється бути обрізаний, порушує заповіт Мій (Буття 17:14). Той, хто не дотримується Божих заповідей, робить те ж саме (Левит 26:15; Псалом 78:10). Роблячи це, люди втрачають свій стан як Господній народ у заповіті, і Бог відноситься як до будь-якої іншої нації (Єремія 7:25 і далі).

Все ж, зі сторони Бога, заповіт не закінчується. Він ніколи не розірве його (Судді 2:1). Якщо після порушення заповіту народ Божий звернеться до Нього з покаянням, Він поверне той заповіт (який люди порушили зі свого боку. Левит 26:14-45). Знову і знову, заповіт є причиною, чому Господь рятує їх від страждань, до яких вони потрапили, порушивши заповіт (Повторення Закону 4:31; Суддів 2:1,2; 2 Коринтян 13:23; Псалом 106 : 44 і далі; Єзекііль 16:60 і далі, Єзекіїля 20:37 і далі). Дійсно, це є вічний заповіт.

Новий Заповіт

Людина може часто порушувати заповіт; Бог завжди дотримується його.

У таких випадках він не може функціонувати як заповіт, але він все ще існує. Тим не менш, є така річ, як новий заповіт. Цей новий заповіт обіцяють вже в Єремії 31:31-34 (див. також Євреям 8:7-19). Існувала необхідність нового заповіту, адже народ Божий зламав старий і не зміг його зберегти.

Зв'язок між Богом і людьми зник би, якби Бог не дав новий заповіт, з кращими обітницями.

Хрещення на зміну обрізанню

Той, хто живе за Біблією, побачить, що хрещення як знак і печать заповіту прийшло на зміну обрізанню. Якщо це так, то тільки дуже чітка і пряма заборона хрещення немовлят виправдовувала б утримання цього знаку від дітей тих, хто прийшов до віри в Ісуса Христа.

Насправді ми знаходимо пряму протилежність такої заборони. Петро підкреслює, що ця обіцянка Нового Заповіту дана не тільки для Ізраїлю (батьків та дітей), але й для тих, хто знаходиться далеко (Дії. 2:39), тобто для всіх народів. Коли глава сім'ї ("домашнього господарства") приходить до віри, весь дім охрещується (Дії 10:24; 11:14; 16:15 і далі; 16:31; 1 Коринтян 1:16). Це було необхідно, бо в тій культурі, неможливо було їсти разом з нехрещеними людьми. І справді: діти прямо не згадуються, але це пов'язано з тим, що в ті дні діти в родині рідко отримували окрему увагу. Тон Старого Заповіту просто продовжував: де глава сім'ї приходить до віри, всі ті, які належать до родини, включені у Заповіт, і всі вони отримують знак заповіту. Тексти, такі як Филип'ян 3:3 і Колосян 2:11, не залишають сумнівів у тому, що хрещення розглядається так само, як і обрізання.

"Хрещення по вірі"

Цей вираз є не зовсім зручним, проте в колах, які відкидають хрещення немовлят, хрещення дорослих повинно розглядатися саме таким чином. Так чи інакше: віра того, кого хрестять, відіграє певну роль. Ця віра не може бути основою в "хрещенні по заповіту". Залишається дилема: хрещення немовлят або "хрещення по вірі".

Перед проведенням хрещення по вірі має бути зрозуміло, що доросла людина, яка цього бажає, є віруюча. З цією метою проводиться певне розслідування. І на початку церемонії той, кого хрестять, розповідає особисте свідчення віри. Але якщо запитати, чи саме віра є основою для хрещення, тоді, як правило, це категорично заперечують. І це справді так, бо віра не може бути основою для хрещення. Те, що походить від нас, навіть наша віра, ніколи не може бути основою для діяльності Божої. Будь-яка людина, яка вважає власну віру підставою для хрещення, опиняється в тій чи іншій формі (напів-) Пелагіанства або Армініанства. Тим не менше, справжньою загрозою для тих, хто захищає хрещення по вірі, є визнання того, що саме віра є основою, на якій базується хрещення.

Поправді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне! (Матв.18:3)

У реформатській спільноті важливе привселюдне визнання віри перед проведенням хрещення дорослого. Така віра розглядається як попередник хрещення (але не в якості основи). Хоча прихильник хрещення по вірі може сказати те саме. Проте у реформатському вченні є наступне доповнення: в хрещенні Господь ставить печать на заповіті, який започаткований самим Богом. Таким чином зникає будь-яке твердження того, що віра може бути підставою для хрещення. Підставою для хрещення є те, що Бог встановив Свій заповіт з цим братом чи сестрою. І церква дізналася це, тому що досліджувала його чи її віру.

Всі ті, хто вірить, а також їхні, мають бути включені в заповіт. І для таких людей слід дати печать членства в Заповіті, а саме - хрещення. Таким чином підставою для хрещення стає Божий наказ. Саме тому тут немає місця для власної праведності, і це видно набагато чіткіше, ніж в хрещенні по вірі. І це дуже важливо.

Гейдельберзький катехізис різко розмежовує питання про основу спасіння. Там написано, що коли хтось основує своє спасіння та безпеку на комусь чи на чомусь іншому, окрім Христа, насправді заперечує єдиного Спасителя - Ісуса. (День Господній 11, п/в 30). І це небезпека того, що таїться в хрещенні по вірі. Якщо заповіт не визнається як єдина підстава для хрещення, завжди буде небезпека того, що можуть закрастися деякі поняття власної самодостатності для спасіння або ж спасіння через власні можливості. Там, де віра відіграє домінуючу роль у хрещенні (як це відбувається там, де проводиться хрещення по вірі), двері в такої небезпеки не повністю зачинені. Ще раз повторюся, бо це справді важливо: наше спасіння є тільки через Христа (Sola gratia).

Але що стосується Господньої вечері? Хіба в цьому таїнстві немає такої самої небезпеки? Ми повинні тут бути пильні. Сидіння за столом Господа може призвести до самозаспокоєння і самовдоволення. У той же час ми повинні відзначити, що Сам Христос заснував Господню Вечерю таким чином. Ті, хто беруть участь, їдять і п'ють, роблять це не на підставі їхньої віри, а на підставі заповіді Христа: "Візьміть, їжте та пийте, всі ви", на підставі Його крові. Цей наказ стосується всіх, хто прийшов до зрілої віри і є підставою для торжества не наших переконань, як в хрещенні дорослих у реформованій церкві.

Хто чекає знак від віри може брати участь у Господній Вечері. Це знак, який Бог дав, щоб зміцнити віру. Ось де ви можете бути впевнені в своїй вірі через її плоди (День Господній 32, п/в 86). Це не те, для чого Бог дав хрещення.

Чи може людина хреститися другий раз?

Бог показав вам, що ви завжди належите Йому, від дитинства й надалі. Ви можете належати до народу Божого і хрещення є ознакою того, що ви були зараховані до новозавітного народу Божого – Його Церкви. Хрещення є цим знаком зарахування і продовження обрізання.

На закінчення. Поняття самодостатності для спасіння таїть у собі небезпеку. Біблійні доктрини первородного гріха і Божої вибраності часто нехтуються (або навіть заперечують) тими, хто визнає хрещення по вірі. Бог дав нам Свій знак заповіту на віки віків.

Dr. PL Voorberg
Emmeloord, Нідерланди

ХРЕЩЕННЯ В РАННІЙ ЦЕРКВІ.

Величезна кількість людей в усьому світі пережили таїнство хрещення. Але як впливає хрещення на життя людини, що воно дає?

У Новому Заповіті Ісус наказав Своїй Церкві проповідувати Євангеліє всім народам, всім націям і племенам, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина, і Святого Духа. Те, що людина хрещена, ще не означає, що вона одержить спасіння. Це означає, що Бог через Христа зробив їй певні обіцянки, але, аби вони були виконані, людина має вірувати. **Дієвість хрещення** зумовлюється не тим, хто хреститься, і не тим, хто відправляє хрещення, не батьками, але вона **зумовлюється Тим, Хто надав обіцяння - тобто Богом**. У цьому і полягає значення хрещення: це - явлене Слово, це - Божа обітниця усім, хто у Нього вірить.

Хрещення є печаткою нашого християнства, знаком того, що ми приймаємося в спільноту Церкви! Хрещення дане нам від Бога для того, щоб служити нашій вірі перед Богом і нашому сповіданню перед людьми. Це таїнство дане нам Богом як знак і печать нашого очищення! Воно являє нашу смерть в Ісусі Христі і нове життя в Нім. Воно свідчить про нашу єдність з Христом і про нашу причетність до всіх Його благ.

Петро промовляє проповідь у день П'ятидесятниці, і ця проповідь досягла глибин сердець тих, що слухали її. Вони *«серцем розжалобилися»*, питаючи, що їм робити. Петро відповів - покаятися і охреститися. Він також сказав, що ця обітниця належить їм і дітям їх. **«Бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей, і для всіх, що далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь, Бог наш.»** (Дії. 2:39).

А як саме слухачі Петра сприйняли його проповідь? Що хотів Петро донести до них, вживаючи ті або інші слова? На відміну від багатьох віруючих наших днів, вони знали старозавітні Писання. Припустимо, що хто-небудь у той час став би стверджувати, що діти віруючих євреїв знаходяться поза завітом до тих пір, поки не вступлять в завіт особисто, індивідуально. Це положення сприймалося б в першому столітті як лжевчення.

Обрізання було знаком і печаткою грядущого Христа, а хрещення є знаком і печаткою Христа, що вже прийшов. Обрізання дивилося вперед, в історію, а християнське хрещення поглядає назад, але обидва вони свідчать про одного і того ж Господа - про Христа. Ні обрізання, ні хрещення не вказують в першу чергу на внутрішній стан людини - носія цього знаку і печаті; вони перш за все свідчать про Христа.

Великий перехід

Деколи ми думаємо, що формування християнської Церкви в I сторіччі відбулося раптово, якимсь різким стрибком в новий устрій, абсолютно відмінний від колишнього. Насправді перехід від старого порядку до нового зайняв майже півстоліття. У 30 р. відбулася П'ятидесятниця, а повністю іудейське служіння старого заповіту зникло в 70 р. при руйнуванні Єрусалиму. Яке значення має цей факт? А ось яке: якщо протягом першого року після П'ятидесятниці в єврейській

християнській сім'ї народився хлопчик, то цілком імовірно, що батьки його, до руйнування Єрусалиму, були свідками обрізання навіть своїх правнуків. Проміжок часу від П'ятидесятниці до руйнування Єрусалиму був тим етапом, коли здійснився перехід від обрізання до хрещення. В цей час язичники були прийняті в Церкву разом з віруючими з євреїв, але єврейські немовлята не були виключені із зборів віруючих.

Поза християнською Церквою знаходилися невіруючі язичники і ті іудеї, які відпали від заповіту, відкинувши Христа. Ми знаємо, що в Церкву входили віруючі з язичників і євреїв, а також немовлята християн з євреїв. Немовлята віруючих юдеїв носили на своєму тілі знак обрізання. Цей, здавалося б, відмираючий обряд все ж таки мав глибоке духовне і заповітне значення.

Даний вивід підводить нас до цікавого і важливого питання про хрещення немовлят, що мало місце в сім'ях віруючих з євреїв. Перше, що ми повинні відзначити: і обрізання, і хрещення мають величезне значення, доктринальне і богословське.

Питання історичного контексту безпосередньо пов'язане з питанням хрещення немовлят. Вивчаючи історію єврейського народу до пришествя Христа (2000 років) і історію Церкви після пришествя Христа (протягом 1500 років), досліджуючи як богодухновенне Писання, так і історичні документи, ми не зустрінемо згадки ні про які сперечання (окрім висловів Тертуліана) про те, чи правильно вводити немовлят в членство сім'ї Божої. Вперше нотатки про обговорення цього питання серед віруючих євангельського віросповідання з'являються в історичних записах 1522 року. Очевидно, всі сучасні сперечання не вписуються в історичний контекст Біблійного вчення про хрещення. Свої доводи ми адресуємо до минулого, і виходить, що вони виявляються чужими в контексті тієї ситуації. Іншими словами, ми неправильно тлумачимо Новий Заповіт, тому що розглядаємо його з позиції своїх суперечок і своїх питань. А це неправильно. Слід було б прагнути до розуміння тих питань і проблем, з якими стикалися Апостоли. Якщо ми йдемо цим шляхом, то стає ясно, що хрещення немовлят відповідає вченню Нового Заповіту і, більше того, Писання вимагає від нас його здійснення.

Я хочу ще раз повторити, **що Хрещення – це не печать людського рішення**. Хрещення підкреслює і підтверджує Божу обітницю. І ці обітниці дієві як для дорослих, так і для дітей віруючих батьків.

Далі будуть наведені цитати визначних людей в історії християнства, які жили в епоху встановлення християнської церкви.

Кіпріан Карфагенський (200-258 н.е.) - єпископ Карфагена і майстерний латинський богослов, основні твори якого присвячені осмисленню питань відступництва і розколу. У своєму листі до Фіда про хрещення дітей він пише: «Що ж стосується справи про немовлят, яких, за словами твоїм, не повинні хрестити на другий чи третій день з дня їх народження, а має узгоджуватися із законом стародавнього обрізання, і народженого, як ти думаєш, ні хрестити, ні освячувати не можна перед восьмим днем, - то ця обставина представилося на нашому Соборі зовсім інакше. Ніхто не погодився з твоєю думкою про цю справу - навпаки, всі ми вважаємо не позбавляти милосердя і благодаті Божої жодної народженої людини.

(продовження на ст..12)

КИМ БУЛИ АНАБАПТИСТИ І ХТО ЇХ НАЩАДКИ?

Анабаптисти - це різноманітні секти, що існували в XVI столітті. Всі вони відкидали хрещення немовлят. Вони хрестили - і часто перехрещували - тільки дорослих. Подібні анабаптисти були прихильниками вчення про Св. Трійцю та здійснювали хрещення злиттям води на голову. Анабаптисти-унітарії, навпаки, робили це раніше невідомим методом через одноразове занурення у воду, що суперечило практиці ранньої Церкви до 250 р.

У Середні віки ритуалістичний Рим зазвичай хрестив повним зануренням. Лише протестантські реформатори відновили біблійне хрещення. Воно полягає в хрещенні лише віруючих дорослих та їхніх дітей, як їхніх власних, так і прийомних. Це хрещення відбувається тільки за біблійним зразком - скропленням.

Анабаптисти XVI ст., крім того, що були противниками хрещення немовлят, по відношенню до вчення про Трійцю, втілювали в собі різного роду унітаріїв, бінітаріїв, трибожників або час від часу навіть квазі-тринітаріїв. По відношенню до вчення про творіння і провидіння вони були або анархістами, або неоманіхеями. Деякі з них були дуже похитливі: перелюбники або полігамні.

Майже всі з них підтримували єретичну неогностичну христологію. Хтось із них стверджував, що володіє даром пророчого бачення і /або може говорити іншими мовами, тоді як деякі були справжніми комуністами. Багато хто з них фанатично пророкували кінець світу та скорий прихід Христа. Майже всі анабаптисти вчили про сон душі, про знищення безбожників, відсутність пекла, заперечуючи тим самим вічне покарання. Всі анабаптисти були або антиноміанами (беззаконниками), або легалістами (законниками). Все благо в них було ними запозичене. Все те, що було властиве їм, не було благим.

Усі вони ненавиділи біблійну практику хрещення немовлят. Всі анабаптисти були справжнім втіленням різноманітних єресей, багато століть тому відкинутих древньою Церквою після довгого процесу їх вивчення.

Показово, що до складу нинішніх нащадків анабаптистів входять різноманітні духовні "революціонери", такі як крістодельфіани, мормони, адвентисти сьомого дня, свідки Єгови, п'ятидесятники і їм подібні.

Вчення анабаптистів в широкому контексті абсолютно чуже Святому Писанню

Незважаючи на те, що анабаптизм складався з різних течій, сект, всі вони були єдині в боротьбі проти хрещення немовлят. Але, що більш важливо, вони також заперечували історичну спадкоємність, а, звідси, стабільність суспільства, яку вона підтримує.

У Священному Писанні ми не зустрічаємо вчення про заперечення хрещення немовлят або доктрину про хрещення повним зануренням. Біблія

говорить про те, що як віруючі, так і їхні діти дитячого віку в умовах старозавітної системи, до розп'яття Христа повинні бути обрізані. Ми знаємо, що обрізання було замінене хрещенням і, отже, обрізання немовлят перейшло в хрещення немовлят (Бут. 17:7-14; Деян. 2:38 і далі; Рим. 4:11 і далі; Кол. 2:11-13). Так чи інакше, і анабаптисти, і баптисти заперечують, що маленькі діти віруючих батьків повинні бути хрещені.

Сучасні баптисти, так само, як середньовічні прихильники вчення про відродження через хрещення, наполягають на тому, що хрещення повинно відбуватися тільки через занурення. Однак цей спосіб повністю чужий Слову Божому, яке знає тільки скроплення водою або злиття води на голову (Іс. 32:15; 44:1-5; 52:15 і далі; Єз. 36:25-27; Дан. 3:33; 5:21; Йоїл. 2:16,23,28 і далі; Дії.1:5; 2:1-4а, 16 і далі, 33, 38 і далі; Євр. 9:10-21).

Погляди анабаптистів суперечать історії стародавньої Церкви

Не тільки Святе Письмо, але й давня Церква дуже ясно приводить вагомі докази на підтримку вищевказаних тверджень. Отці древньої Церкви протистояли комунізму, революційності, вченню про сон душі і псевдоп'ятидесятницькому бурмотінню. Існують декілька після біблійних записів, які дійшли до нашого часу відносно хрещення як такого, аж з часів Кіпріана (250 р.). Однак багато робіт, написаних до 250 р., дають нам фрагментарні сліди, що вказують або на хрещення через скроплення, або на хрещення немовлят,

або ж на те й інше разом. Проте ніколи на відкидалося хрещення немовлят.

У список цих свідчень входять: Танна, Талмуд, апокрифи Старого Завіту і псевдо епіграфи. Сюди також можуть бути листи різних авторів: Філона Олександрійського, Йосипа Флавія, Климента Римського, Дідахе, Ігнатія Антиохійського, Плінія Молодшого, Арістіда, лист до Діогнета, Папія, Пастира Герми, апокрифи Нового Завіту, Юстин Мученик, Полікарп Смирнський, мученики середини I-го століття, Афенагор, Феодот, Іринеї Лійонський, Полікрат, Климент Олександрійський, Тертуліан, Іполит Римський, Оріген, Діонісій Олександрійський та археологічні дані.

Навіть баптист А.У.Арджил, викладач в оксфордському Ріджент Парк коледжі, зробив досить важливі вчинки. Він сказав, що в 230 р. Оріген писав: "... практика хрещення немовлят - це не тільки звичай Церкви, але й Апостольська практика". Навіть більше! Арджил погоджується з незаперечним свідченням, що в 250 р. "Кіпріан, єпископ карфагенський ... вказував, що немовлята повинні бути хрещені".

На жаль, у Кіпріана ми знаходимо свідчення того, що язичницька практика занурень почала просочуватися в християнську Церкву. До того часу, починаючи з апостольських часів, хрещення дорослих і їхніх дітей відбувалося через кроплення. Як він пише, після 250 р. католицька Церква поступово ставала гірше, вбираючи в себе язичництво. У хрещенні використовувалося все більше і більше води. Це відбувалося тому, що

зародилася нова, хибна теорія, за якою чим більша кількість води використовувалося у хрещенні - і, відповідно, чим більше мокрим ставала людина - тим більша кількість гріхів, особливо тяжких, омивало це хрещення. Згодом повстало вчення про відродження через хрещення. Тому, починаючи з 350 р., хрещення часто відкладалося до самої смерті.

На щастя, на хрещення немовлят ще не було атак. Бо навіть тодішня Церква правильно вважала немовлят грішниками і те, що всі люди були заплямовані первородним гріхом Адама. Хрещення немовлят повністю підтримувалося: Василем Великим, Григорієм Богословом, Григорієм Нісським, Іоанном Златоустом, Августином та іншими. У міру того, як біблійне скроплення втрачало в Церкві силу, зростав інтерес до магічного занурення.

Засудження анабаптистів лютеранськими сповідання віри

Авгсбургське віросповідання, написане в 1530 р. і пізніше підтверджене і схвалене також Жаном Кальвіном, проголосило, що Лютеранські Церкви "засуджують анабаптистів ... які вважають, що Святий Дух приходить до людей без зовнішнього Слова Божого, завдяки їх власним приготуванням та ділам ... вони засуджують анабаптистів, які відкидають хрещення немовлят ... засуджують анабаптистів, які вчать, що деякі люди здатні досягти такої досконалості у цьому житті, що можуть не грішити..., засуджують анабаптистів, які забороняють християнам брати участь у всіх світських справах..., засуджують анабаптистів, які вважають, що буде кінець покаранню засуджених і порочних людей".

Швейцарія здригнулася від анабаптистських єресей

Кілька років поспіль і, особливо, в 1525 році анабаптисти розділили Німеччину навпіл. Подібна ж ситуація загрожувала і Швейцарії, бо відлуння Селянської війни в Німеччині дуже швидко докотилося й до Швейцарії, особливо серед германомовної частини населення.

Цвінглі цілком обгрунтовано забив на сполох. Анабаптисти були радикальними революціонерами. Їхнє вчення про хрещення було, як він бачив, не надто важливим. Набагато небезпечніше були їх соціальні погляди, відображені в їх вимозі, що всі християни повинні перехреститися. Шафф говорить, що «радикалізм ідентифікується з анабаптистським рухом, в той час, як питання про їх розуміння хрещення - є вторинними. Цей радикалізм включав в себе повну перебудову Церкви і соціальних основ. Він означав революцію ... Ніщо так точно не характеризує радикалізм і сектантство, як абсолютна відсутність історичного почуття і поваги до минулого ... Він відкидає в якості зовнішнього авторитету навіть Біблію, покладаючись на внутрішнє натхнення ...»

Засудження Цвінглі поглядів анабаптистів відносно хрещення

Цвінглі говорив: "Перехрещення, яке вони практикують, ясно розкриває їх намір створити нову, відмінну від нинішньої, Церкву. Однак біблійне хрещення, також як і обрізання, відбувається лише один раз. Якщо людина належить до Заповіту, то вона

залишається в ньому назавжди. Новий Заповіт знає тільки одне хрещення (Еф. 4:4-6). Ні Христос, ні святі апостоли не повторювали його і ніколи не вчили, що люди повинні перехрещуватися".

Далі Цвінглі вказує, що "душа очищується благодаттю Божою, а не яким-небудь зовнішнім знаком". Відповідно, "хрещення не омиває гріхів". Більше того, Цвінглі відзначає, що "діти християн - такі ж Божі діти, як і їх батьки, а також як і діти у часи Старого Завіту". Отже, бачачи, що вони "належать Богові, чи можна відкидати їх хрещення?".

Визнаючи, що деякі анабаптисти були дійсно християнами, Цвінглі не визнавав християнами всіх з них. Він був переконаний, що багато анабаптистів були більш аморальними людьми, ніж самі слабкі прихильники хрещення немовлят. Їх революційна

практика перехрещування сприяла тому, що вони все більше і більше залучалися в комунізм (загальні блага та загальні дружини) та в революційне і подібне до епілепсії "бурмотіння на інших мовах під натхненням".

Говорячи особливо про ситуацію в Англії та Америці, сучасний британський баптистський історик, Еррол Халс пише: "Загальні баптисти ... походять від Джона Сміта (пом. 1612 р.) ... Вивчаючи Писання, він прийшов до висновку, що потрібно хрестити лише дорослих людей ... У березня 1639 р. [Роджер] Вільямс разом ще з одинадцятьма людьми були хрещені, що призвело до утворення першої баптистської церкви в Америці ". Можна також вказати на те, що після того, як Вільямс хрестився зануренням, він пізніше відкинув це занурення, як недійсне, бо воно було зроблене тим, хто сам не був хрещений зануренням.

Шотландський баптист Дж. Г. Г. Норман нагадує нам, що Джон Сміт, "батько англійських загальних баптистів, хрестив себе". Він зробив це в 1609 р. за допомогою обливання на чужині. Гірше того, ставши менонітом, Сміт прийняв їх еретичні христологічні погляди.

Більш детальну інформацію ви можете знайти в книжці даного автора. Там є що почитати. З нашого боку ми лише прагнули висвітлити певні історичні факти, які стосувалися епохи Реформації, але які мали вплив і на сьогодення. Не все було просто і, як бачимо, Лютеру, Цвінглі, Кальвіну та іншим доводилося не лише нести чисте Євангеліє для духовно темного люду, але й протистояти, подекуди, аж занадто ліберальним, відносно церкви та віри, поглядам анабаптистів.

Витримки з книги «Анабаптисти та їх нащадки»,

*Проф. д-р Френсіс Найджел Лі
Брісбен, Австралія, 1996 р.*

«Будь місіонером»

Майже 100 років тому, у старому місті Лондоні жив Том, він народився з дуже серйозною проблемою, він може ходити тільки з милицями. Його батьки загинули в аварії і Тома доглядала стара родичка. Вона була дуже поганою людиною, скаржилася, лаялася і щодня кричала. Том намагався робити деякі домашні справи, щоб допомогти бабусі, але одного разу він більше цього не робив. Бабуся була дуже злою і помістила Тома на горище, де було брудно і був запах цвілі. На горищі було невелике вікно на вулицю. Але Тому було дуже самотньо.

Том почав згадувати, коли він був маленьким, то часто відвідував з батьками церкву. Там він мав хорошого друга на ім'я Джонні, з котрим Том часто зустрічався в церкві. У церкві співали чудові радісні пісні, грали в цікаві ігри, слухали неймовірні історії з Біблії. Але найголовніше, що Том дізнався, про Ісуса, Котрий був Сином люблячого Бога. І тепер Том задумався: «От як би в мене була Біблія, я б зміг більше дізнатися про Ісуса».

Одного разу Том наважився попросити Біблію у бабусі, але та переповнилася люттю і звичайно не купила для Тома цю книгу.

Одного разу Том почув кроки по старих сходах на горище, і запитав:

Хто?

Двері відчинилися, і ... який сюрприз!

Джонні, його друг дитинства!

- Том, сказав Джонні: Я отримав дуже гарну роботу в іншому місті, я прийшов попрощатися і залишити вам цей подарунок.

Сказавши це, простягнув золоту монету для Тома.

- Джонні! Дуже дякую! - Вигукнув Том дуже схвилювано.

- Ти дуже добрий! Так, я хочу купити щось надзвичайно цінне для мене! Будь ласка, купи мені Біблію!

Джонні вважав, що його другу потрібні гроші для придбання одягу або інших важливих речей, але недовго подумавши він приймає рішення підкоритися і купити для друга Біблію. Повернувшись з Біблією, щастя Тома не було меж. Джонні не розумів, чому бідний хлопчик витрачає всі гроші на Біблію!

Том був дуже щасливим. Обійнявши нову Біблію він зрозумів - це був найкращий подарунок.

Том почав читати і читати без перестанку. Його щастя з кожним днем ставало все більшим і більшим.

Через місяць, Том знав більше про Біблію, ніж багато люди, які кажуть, що читають Біблію роками. Коли він читав про те, що Ісус зробив для нього, зійшовши з неба, померши на хресті Голгофи і воскреснувши, щоб дати нам прощення гріхів - Том плакав від хвилювання.

Одного разу Том відчув, що повинен робити щось дуже важливе. Але що?

Він закрив очі і сказав: - « Господи Ісусе, я відкриваю двері мого серця, прошу Тебе живи в ньому. Очисти мене від усіх моїх гріхів, я бажаю робити те, що Тобі завгодно!»

Тепер він був абсолютно щасливим.

Дивлячись на своє помешкання, відчуваючи смердючий запах горища, будучи постійно на самоті - він зрозумів, що від тепер він був не один, Ісус був з ним вдень і вночі!

Днем читаючи Біблію Том знайшов вірш з улюбленими словами Ісуса: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Марка 16:15)

- Я хочу це зробити! - промовив Том. - Але ... як, адже я не можу навіть

поворухнутися в ліжку? Будь ласка, дорогий Господь Ісус, скажи мені, як я можу це робити?

Одного разу, у Тома була геніальна ідея, він попрохав бабусю:

- Бабусю, будь-ласка не купляйте молоко для мене сьогодні. Будь ласка, якщо ви можете купити мені папір і олівець.

- Папір і олівець замість молока? Ти зовсім божевільний! - сказала бабуся. Але так як вона не дбала про здоров'я Тома, зробили те, що він попросив.

Сьогодні Том залишився без обіду, але він не помічав голоду маючи важливу справу. Том різав папір на маленькі частини, на кожній із них він записував біблійний вірш Слова Божого. Коли том завершив писати біблійні вірші, він відкрив вікно, біля якого мав ліжку і викинув ці маленькі папірці на вулицю.

Люди, які проходили повз будинок, зупинялися піднімаючи папірці, уважно читали кожну частинку. Вони дивувалися звідки їм тут взятися? Хтось із них піднявши голову догори висунув припущення, що вони із вікна цього дому.

День за днем Том писав вірші і викидав їх із вікна горища. Кожного разу Том молився і просив Божої допомоги і благословення.

Одного разу увечері Том почув чужі кроки по сходах. Двері відчинилися, і на порозі з'явився чоловік, який виглядав дуже елегантно. Він спитав Тома:

- Так це ти, викидаєш ці папірці з вікна? Чи знаєш ти, що багато людей читають ці вірші і Бог благословляє? Я один із них, і хочу подякувати тобі особисто! Вже майже 23 роки я знаю про Ісуса. Я живу в селі і сьогодні приїхав в місто, щоб влагодити деякі справи. І от проходячи через цю вулицю, один із твоїх папірців впав мені на капелюха, де було написано, що ми повинні працювати задля розбудови Царства Божого. Я впав на коліна перед Богом, і вирішив працювати й служити Богові все своє життя. Так що я стою тут, і хочу подякувати тобі, бо я знаю, що Господь використав твоє життя для розмови зі мною.

- Не потрібно дякувати мені, дякуйте Богу. Це Він через Слово Своє працює і благословляє людей. Я дуже щасливий коли роблю цю справу, навіть забуваю про біль у спині та мою хворобу - відповів Том.

- Я бажаю, щоб ти переїхав в мій будинок, де про тебе будуть піклуватися і любити.

- Дуже дякую, - відповів Том, - але я повинен залишитися тут і продовжувати свою місію. Я впевнений, що Ісус приготував для мене місце в домі Отця що на небі і там буде чудово.

Цей елегантний чоловік не залишив Тома без турботи. Він знайшов чудову віруючу жінку, яка залюбки надалі допомагала піклуватися про хворого Тома. Вона робила покупки, готувала їжу, прибирала, а також при потребі допомагала Тому відправляти послання через вікно.

Чоловік повернувся до себе додому в село і почав велику роботу для Бога.

Одного разу він одержав листа з пакунком. У листі говорилося, що Том пішов жити на небо до Ісуса, а в пакунку була дорожочіна Біблія Тома.

Минуло багато років, в один чудовий день син цього джентльмена, взяв Біблію Тома і вирушив піти в місіонерську подорож в далеку Африку. Він вирішив присвятити своє життя для африканців, які були дуже бідними. Він читав для них Біблію Тома, і розповів свою історію. Багато африканців навернулися до Господа Ісуса.

(Продовження. Початок на ст.9)

Якщо Сам Господь в Євангелії Своему говорить, що Син Людський не прийшов погубити, але спасти людські душі (Лк. 9, 56), то, скільки це від нас залежить, жодна душа не повинна загинути, якщо це можливо. Та й чого ще бракує тому, хто одного разу назавжди утворений в нутрі руками Божими? Тепер же, якщо і найбільшим грішникам, які спочатку грішили проти Бога, а потім, коли вони увірували, дарується відпущення гріхів і нікому не забороняється прощення і благодать; то тим більше не повинно забороняти це немовляті, яке, лише народившись, ні в чому не згрішило, а лише, походячи по плоті від Адама, прийняли заразу древньої смерті через саме народження. І тому, улюблений брат, на Соборі нашому відбулося таке визначення: не маємо ми нікого усувати від хрещення і благодаті Бога. Якщо цього треба триматися по відношенню до всіх, як ми думаємо, слід дотримуватися цього і по відношенню до новонароджених немовлят, які вже тим заслуговують нашу допомогу та милосердя Боже, що з самого початку свого народження вони своїм плачем і сльозами виражають одне моління.»

Іполит Римський (170 - 235) - один із самих плідних ранньохристиянських авторів, мученик, був учнем Іринея Ліонського, прославився як філософ, екзегет і церковний письменник. Він пише: «Вода повинна бути проточна з джерела або, яка тече з висоти. Нехай це робиться саме таким чином, якщо немає іншої можливості. Надіньте одягу та в першу чергу хрестить дітей. Всі ті, хто може говорити за себе – нехай говорять. За тих, хто не може говорити про себе, нехай говорять їхні батьки, або хтось із родичів. Потім хрестить чоловіків та жінок...». Про передання святого хрещення.

Григорій Назіанзін (Богослов) народився приблизно 329 року. Він пише: «У тебе є немовля? Не дай можливості для росту шкоди – нехай буде посвячений з дитинства і з юних нігтів для Духа Святого. Ти боїшся печаті через неміч плоті, як малодушна та маловірна мати? Але Анна ще до народження обіцяла Самуїла для Господа і після народження посвятила його, виховала для священної ризи, не боячись людської немочі, але віруючи в Господа. Немає потреби в оберегах та нашіптуваннях, разом з якими приходять лукавий, забираючи для себе благовоління, яке має бути віддане Богу. Дай своєму немовляті Трійцю – цього великого і доброго Хранителя».

Oratio 40 – About Baptism.

Юстин Мученик (AD 100? -165?) - філософ і християнський апологет. Твори Юстина є найціннішим свідченням про життя церкви 2 століття. Він пише: «С багато шістдесят - сімдесятилітніх чоловіків та жінок, які з дитинства стали учениками Христа...». **I. Apologia 15.** Це означає, що хрещення немовлят практикувалося під час життя Юстина і, звичайно, раніше. Це відносить нас у той час, коли апостол Іоанн був ще живий.

Іриней Ліонський (120-202 н.е.) - один з перших Отців Церкви, провідний богослов II століття. з 177 р. був єпископом Ліонським. Він пише: «Бо Він прийшов спасти Собою всіх тих, хто через Нього відроджені в Бозі, - немовлят, дітей, молодих та старших». **Проти ересей, II, 22.4.**

Оріген (бл. 185 - 254) - грецький християнський теолог, філософ, вчений. Один зі східних Отців Церкви. Пише: «Але послухаймо, яких людей християни закликають до прославлення тайн! Вони говорять, що Царство Боже приготоване для грішників, простаків, дітей, одним словом – всіх нещасних». **Проти Цельса, III, 59.**

Дорогі брати і сестри!

Запрошуємо вас відвідати сайт

"Реформатське богослов'я для України":

<http://reformed.org.ua>.

Цей сайт присвячений реформатському руху в слов'янському світі в цілому і Україні зокрема. Ви знайдете тут багато різних статей, пов'язаних із минулим та сьогоденням реформатського богослов'я, духовності та церковного життя. Сподіваємось, ці матеріали сприятимуть розвитку біблійного та реформатського богослов'я у слов'янських країнах. Для досягнення цієї мети ми пропонуємо власні переклади статей реформатських богословів з Нідерландів, США та інших країн. Крім цього, ми публікуємо "класичні" праці різних християнських теологів минулого і сучасності. Ми не завжди погоджуємось із усім, що вони пишуть, проте ми вважаємо, що реформатське богослов'я глибоко вкорінене у вченні отців церкви, і прагнемо перейняти найкраще із інших християнських традицій – в межах, у яких вони відповідають Слову Божому як джерелу мудрості.

Запрошуємо також взяти участь у форумі, на якому обговорюються питання, пов'язані із реформатським рухом в його найширшому розумінні.

ХРИСТИЯНСЬКА БІБЛІОТЕКА

Християнські подарунки, які проповідують

Біблії, книги, відео- та аудіо продукція, сувеніри
м.Свалява, вул..Борканюка (біля муз.школи)

тел.050 6665549

працюємо: пон.-п'ятн.: 10.00-16.00

Технічний редактор: Мурза Вячеслав

Члени редколегії: Мурза В.В.,

Пилипенко В.В., Молнар Шандор

НАША АДРЕСА:

вул.Визволення 164/1, м.Свалява

Закарпатська область, Україна, 89300

Телефон: (03133) 73061 e-mail: uerc@ukr.net

Тираж видання: 1000 примірників.

Періодичність – раз у два місяці

Газета розповсюджується за пожертви

